

Niște cilindri cu pălărie

Sinteți și dumneavoastră de părerea mea că, cel puțin în București, cu așiful de spectacole nu ne prea putem lăuda, adică nu stăm foarte bine, vreau să spun că stăm destul de slăbuț, adică, ce mai calea-valea, stăm prost de tot.

M-ați înțeles că nu vorbesc despre ce anume poate să cuprindă un afiș de spectacole, fiindcă (deloc întâmplător) el poate să cuprindă cele mai prețioase și ispiti-toare îndemnuri: și nici despre cum se înfățișează el, despre valoarea lui grafică, fiindcă (aici mai intră și întâmplarea) destule sînt frumoase, au o concepție, un stil și o eleganță.

Vorbesc, pur și simplu, despre locul unde eu, picton (în care doarme sau, mai degrabă, moțăie un spectator), pot citi un afiș de spectacole.

...Să mă fac înțeles: așiful, instrument de popularizare a oricărei manifestări cu caracter de masă, cu dublul scop de a informa și de a invita la participare, s-a născut din răstimpuri și este în mod sigur longeviv. Longeviv, longeviv, dar unde să trăiască? Locul lui a fost pe garduri, cu fața la uliță, pe ziduri, care sînt niște garduri mai evoluat, pe cite un calcan.

Pe urmă, cînd au apărut orgolioasele împrejurări din lănci de fier cu ornamentații

aiurite, s-au atîrnat de lănci un fel de rame din scinduri, zise panouri de afișaj, și s-au lipit pe ele, cu pap, afișe.

Dintr-o dată, evoluția gardului a îngredit așiful.

Mai pe urmă, edilii au văzut cum stau lucrurile cu panourile aninate peste tot și au decis că ele, panourile, „urîțese aspectul stradal” (ceea ce, lăsînd la o parte expresia, e adevărat) și le-au redus considerabil numărul. Nu cred că știți, dar există doar cîteva puncte în toată Capitala unde e îngăduit să dăinuie (deocamdată) panourile cu afișe.

Evoluția civilizației urbane pare a fi condamnat așiful la moarte. Să fi rămas sentința definitivă?

Concepția modernă despre urbanism nu prevede împrejurări de felul gardului, vestigiul al delimitărilor între proprietari. Bucureștii, orașul viitorului, se prefigurează în noile cartiere: blocuri, înalte, elegante, fcă calcan, la parter vîtrine lucitoare, blocuri frumos aliniate de-a lungul bulevardelor nesfirșite și largi, care se încreșează în vaste piețe. Gardurile sînt vii, adică vegetale. Mergi zeci de kilometri prin Titan, Drumul Taberei, Pantelimon, Berceni, Militari, vezi sute de blocuri, mii de arbori, zeci de mii de arbuști, sute de mii de flori...

Și nici un afiș. Unde să-l lipești? De ce să-l atîrni?

Dar, după părerea mea, și cred că sinteți de părerea mea, o stradă fără afișe e o stradă sărmană cu duhul. Înmulțiți cu numărul străzilor dintr-un cartier întreg și să vedem ce dă!

Există vreo soluție? Sigur că există. În marile orașe (din țară, de peste hotare), din loc în loc, în punctele aglomerate, la întretărierea străzilor, în preajma stațiilor de tramvai sau de autobuz, edilii au înălțat niște stlpi de beton, înalți de doi metri și ceva, groși cît să-i cuprindă doi oameni, un fel de cilindri cu pălărie: îi vezi la Cluj-Napoca, la Timișoara, la Oradea, la Iași (la Paris au și un nume: coloane „Morris”); îi vezi și prin București, ici-colo, unul e peste drum de Hotelul Dorobanți, altul într-o stație pe Ana Ipătescu; numărați-i dumneavoastră pe ceilalți, că nu sînt mulți.

Rostul lor e să poarte un briu lat de afișe. Nu încurcă circulația, hotărît, nu urîțese aspectul stradal, pîntecele lor are și niște măruntaie de altă utilitate (știi eu, vreun transformator de energie, vreun telefon public), dar rostul lor e să poarte afișe, iar locul lor e peste tot.

Adică, ar putea să fie peste tot, dacă s-ar găsi glasure care să le reamintească edililor că așiful face parte din viața spirituală a cetății și, cum viața spirituală a cetății nu are un perimetru anume, ci e cît cetatea însăși...

Fiindcă edilii (de asta sîntem toți convinși) nu urăsc, nici măcar nu disprețuiesc așiful, deci nu-l elimină din concepția urbanistică. Ei, pur și simplu, l-au uitat.